

chip nu te voi părăsi.”.

Uneori ne încurajăm și noi între noi. Alteori, dimpotrivă, parcă, în loc să dăm speranță prin Duhul Sfânt, ne dezamăgim unii pe alții. Dar și asta face parte din drum. Obligatoriu. Dacă totul a fi perfect, fără niciun obstacol, am fi doar niște creștini de paie. Frumusețea drumului credinței constă în faptul că, deși drumul e lung și greu, sau întunecos uneori, Domnul, Atotputernicul, este întotdeauna cu prezent.

Și noi aveam uneori antrenament noaptea. Dar și pe întuneric, aveam lângă mine aceeași oameni, aceeași echipă, aceleași mâini, aceleași voci încurajatoare... și poienița era și ea aceeași.

Dacă ești cumva unul dintre descurajați, acest mesaj este pentru tine. Du-te înainte cu puterea pe care o ai! De ești în întuneric sau lumină, dacă drumul ți-e neted sau plin de gropi, aleargă pentru premiu! Nu te lăsa bătut, căci biruința e a celor care vor răbda până la sfârșit (Matei 24:13) Deci luptă-te și tu până la sfârșit, zicând ca și Apostolul Pavel: „Nu că am și câștigat premiul, sau că am și ajuns desăvârșit; dar alerg înainte, căutând să-l apuc, întrucât și eu am fost apucat de Hristos Isus. Fraților, eu nu cred că l-am apucat încă; dar fac un singur lucru: uitând ce este în urma mea, și aruncându-mă spre ce este înainte, alerg spre țintă, pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu, în Hristos Isus.” (Filipeni 3:12-14) Slăvit să fie Domnul!

Marina Pinte

ANUNȚURI:

- **Luni** - ora 18 Comitet
- **Miercuri** - ora 18 Repetiție de cor
- **Joi** - ora 18 Biserică
- **Vineri** - ora 17 Clubul Awana
- **Sâmbătă** - ora 18 Întâlnirea de tineret

VĂ ANUNȚĂM că duminică 15.02.2009, ora 11 va avea loc ADUNAREA GENERALĂ A BISERICII

după următoarea ORDINE DE ZI:

1. Alegerea biroului de zi (președinte, secretar)
 - -alegerea numărătorilor de voturi
 - -numărarea celor prezenți
2. Prezentarea și votarea ordinii de zi
3. Rapoarte de activitate
 - -raport casier
 - -raport cenzori
 - -raport pastor
4. Discuții pe marginea rapoartelor de activitate
5. Membrale
6. Prezentarea și votarea bugetului pe anul 2009
7. Strategie. Luări de cuvânt, propuneri
8. Rugăciune de mulțumire și încredințare

STUDIUL BIBLIC:

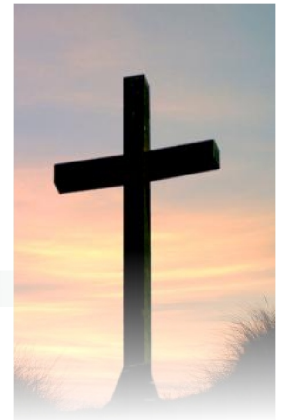
Celebrarea Cuvântului: Neleguire, pedeapsă și totuși mântuire

■ Isaia 1-39

Pulsul Bisericii Creștine Baptiste Biruința

Anul X, Nr. 427 din 1 Februarie 2009

Adresa: Baia Mare, Str. I. Maniu Nr. 3B, Telefon: 0362.411252

LAUDA CRUCII LUI CRISTOS

„În ce mă privește, departe de mine gândul să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Hristos, prin care lumea este răstignită față de mine, și eu față de lume!” (Galateni 6:14)

Ca beneficiari ai harului lui Dumnezeu nu putem îndrăzni să pretindem că schimbarea dramatică produsă în viețile noastre este cauzată de efortul, strădaniile sau meritele personale. Starea de har pe care o trăiesc copiii lui Dumnezeu este în exclusivitate meritul Domnului prin sângele lui Isus Cristos vărsat la Calvar iar acest lucru constituie în mod obligatoriu o motivație continuă de laudă, mulțumire și recunoștință față de El.

Oare de ce este Crucea lui Cristos unicul lucru cu care se pot lăuda cei ce sunt mântuiți? Crucea este motiv de laudă pentru că doar datorită crucii și a Celui mort pe cruce am reușit să scăpăm de natura veche și păcătoasă care făcea imposibilă trăirea noastră după placul lui Dumnezeu. Așezată ca o margine de hotar, crucea marchează granița dintre ceea ce eram înainte și ceea ce am devenit după ce ne-am spălat în sângele lui Isus Cristos. Crucea este motiv de laudă deoarece doar în acest fel suntem scăpați de atracția lumii, de deocheta ei putere de seducție și de farmecele înșelătoare folosite pentru a-i ademini pe oameni spre cele mai mari nelegiuiri.

Ne lăudăm cu crucea lui Cristos fiindcă viața trăită de la cruce încoace poate fi trăită ca o viață de biruință în care lumea și Cel rău nu mai au putere de a subjuga și nu ne pot răpune. Când am venit la cruce noi ne-am întors pentru totdeauna cu spatele la lume, lumea nu ne mai place și nu ne mai oferă nicio satisfacție, deoarece în Cristos am găsit viața din belșug. Lumea ne oferea plăceri trecătoare, viața în Cristos ne oferă plăceri veșnice. Lumea ne-a oferit

deșertăciune, viața în Cristos ne oferă nestematele minunatei Sale prezențe.

Crucea lui Cristos este motivul nostru de laudă, deoarece sub ea se află îngropat eul nostru dinaintea de a veni la Cristos: urât, strâmb, diform, așa cum n-am vrea să-l vadă nimeni, nici măcar noi înșine, iar de la cruce încoace suntem născuți din nou, renăscuți după chipul Celui care a murit pe crucea aceea, ca să ne răscumpere și să ne ajute să putem trăi pentru El. Lăudată fii, Cruce, pentru că datorită ție sunt altul, și, deși trăiesc încă în lume, nu trăiesc sub puterea lumii, ci trăiesc ca rob și ucenic al Cristosului care a făcut din cruce unicul nostru motiv de laudă.

pastor *Daniel Chereji*

Meditație

Razele soarelui, vesele și strălucitoare, inundau sala bisericii. Era duminică dimineață și frați, surori, tineri, bătrâni sau copii, cu bururie, intrau să-și ocupe locurile, așteptând cuminți începerea programului. O rază îndrăzneată, ce intra pe geamul din fața mea, își găsea loc de joacă, chiar în ochii mei. Lumina caldă și puternică mă orbea. Pe toți cei din sală îi vedeam ca învăluiți într-un nor strălucitor... și nu mai vedeam nimic altceva... Eram foarte mulțumită de această stare ce mi-o oferea lumina ce mă învăluia și mi-am adus aminte că un nor a umplut „Casa lui Dumnezeu”... și „Slava Domnului” umpluse Casa lui

Dumnezeu în 2 Cronici 5:13-14.

Chiar am știut atunci că biserica noastră este umplută de slava Domnului și m-am rugat, și L-am invitat pe Domnul să fie împreună cu noi, pentru că ne adunasem în numele Lui.

Sunt așa de obosită câteodată de tot ce înseamnă lumea aceasta, și aș vrea ca totul să se schimbe într-o lume nouă... M-am obosit de păcat, de răutate și egoism... De ce știm oare să alegem mereu ce-i mai complicat? De ce nu știm, Doamne, să ne abandonăm în mâna Ta? Dacă simțim gustul dezamăgirii uneori, când nu suntem la părăsire atâtia câți am vrea noi, sau când aflăm lucruri rele despre cei ce ne sunt frați și-i iubim, Îți mulțumim că ne mai dai și momente de har și bucurie când ne simțim împliniți și fericiți.

*„Sunt un firicel de floare
Lângă crucea cu piroane.
Floarea-i mică, dealu-i mare
Ce mireasmă are-o floare?
Dar ca mine, Domnul are milioane.”*

Știu cum poți să te simți într-o biserică cu peste 3000 de suflete, umplută cu prezența Domnului, știu cum e să vibrezi de emoție și de mulțumire, când Cuvântul Domnului te umple, dar nu fiecare zi ne oferă o astfel de bucurie.

Dar înaintăm pas cu pas, și știm că suntem biruitori prin Cristos, pentru că El este tăria noastră, pentru că ne e ajutorul în orice situație și El e scăparea noastră.

Până în ziua în care-L vom vedea față în față, ne încurajăm unii pe alții și ne purtăm poverile... și nu suntem singuri... „*Ca mine, Domnul are milioane*”

Camelia Sabău

Luna trecută am împlinit zece ani pe drumul credinței. În ultima vreme mi-am analizat foarte atent viața; m-am gândit la ce am făcut și nu trebuia să fac sau la ce nu am făcut și ar fi trebuit să fac și mi-am amintit ceva ce s-a petrecut în viața mea cu foarte mulți ani în urmă, înainte de întoarcerea mea la Domnul. Pe vremea aceea făceam sport, și, o dată la câteva luni trebuia să participăm la stagii de pregătire, care se țineau în diferite locuri din țară. Unul dintre aceste stagii s-a ținut într-un loc foarte frumos, cu dealuri și stânci, iar cabana unde am fost cazați era așezată chiar în vârful uneia din aceste stânci.

Problema a fost atunci că, în fața clădirii, nu prea era mult loc pentru antrenamente și trebuia să coborâm alergând în fiecare zi de pe acel deal, ca să ajungem într-o poieniță, un loc superb situat cam la 5 km de cabană. Acest lucru era cea mai grea treabă pe care trebuia să o fac. Niciodată nu mi-a plăcut să alerg. Aș fi făcut orice în afară de asta. Prin urmare, pe la jumătatea drumului eram întotdeauna obosită și gata de a renunța. Dacă m-aș fi oprit, aș fi ajuns în poieniță prea târziu, fiindcă nu ne era permis să lipsim de la antrenamentul propriu-zis.

Aceasta mi-am amintit acum, cu toate că evenimentele s-au întâmplat cu mult timp în urmă. Când nu mai puteam să alerg, colegii de-ai mei de antrenament din Baia Mare, alergau și ei alături de mine și îmi spuneau mereu: „gândește-te că în poienița aia te așteaptă ceva foarte frumos, tot ce îți dorești tu, că este acolo pentru când ai să ajungi tu”. Apoi mă luau de mână câte doi și alergau cu mine, ca să nu mă lase deloc în urmă. Toți cei care treceau pe lângă mine mă încurajau. De fiecare dată, când îmi apărea poienița în față, sprintam cei câțiva zeci de metri pe care îi mai aveam de făcut. Parcă zburam. Toată durerea dispărea dintr-o dată. Nici nu mai simțeam oboseala și o bucurie a reușitei mă însoțea atunci, bucuria că nu am renunțat și că am ajuns și eu, alături de ceilalți.

Apostolul Pavel face și el foarte des asemănarea dintre alergarea pe drumul credinței și întrecerile sportive. Drumul credinței este foarte asemănător cu un maraton. Uneori acest drum mi s-a părut ușor, frumos, plin de împliniri. Alteori am simțit că e imposibil de lung, nesfârșit și foarte greu. După ce am pornit cu forțele proaspete, la convertire, pe la jumătatea drumului m-am împiedicat deseori și am căzut. Am rămas fără putere și am vrut să renunț. Atunci Cineva m-a încurajat mereu. A „alergat” alături de mine și mi-a amintit de „Poieniță”, adică de ținta finală, Cerul lui Dumnezeu, căci El însuși a zis în Evrei 13:5: „*Nicidecum n-am să te las, cu nici un*